

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. november 1.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

Énekek: 105, 1-3.; 266

Alapige: 4Mózes 21,4-9

És elindulának a Hór hegyétől a Veres-tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredett útközben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk. Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosták a népet, és sokan meghaltak Izráel népéből. Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkoott Mózes a népért. És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. Csinála azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmard, és az feltekinte a rézkígyóra, életben maradt.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged, mennyei Atyánk, azért a reménységért, amelyet az Úr Jézus Krisztus személyében megmutattál. Köszönjük az ő megváltó műve elvégeztetett voltát, hogy nemcsak a múltra, hanem a jövőre tekintettel is minden elvégeztetett. Ezért lehet nekünk is vigasztalásunk a gyászban, drága reménységünk az Úr Jézus eljövételét várva. És köszönjük, hogy énekelhettünk most arról is, hogy mennyi csodát tettél, munkálkodtál, gondoskodtál rólunk. Hálát adunk, hogy az Úr Jézus nemcsak a nagy megváltó mű során végezte el, amit el kellett, hanem azóta is folyamatosan.

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

Szeretnénk ma is azért órá tekinteni és kérünk, hadd tudjunk benne gyönyörködni. Erősítsed a hitünket, általa is hadd lehessen számunkra ebben a földi életben az ő követése tőled kapott kegyelem. És kérünk, hogy az Úr Jézus követésében lehessünk mi hűségesek.

Köszönjük neked, hogy az Úr Jézus megígérte, hogy velünk van minden napon a világ végezetéig. Arra kérünk, hogy hadd lehessünk mi is hűségesek hozzá, hogy vele legyünk tudatosan. És add, hogy ezáltal is a téged nem ismerők felismerhessék, ki is a Megváltó, ki is a Szabadító.

Köszönjük, Urunk, hogy te így akarsz szólni hozzánk.

Ámen.

Igehirdetés

A Timótheushoz írt 1. levél 2. részének 5. versében van az a nagyon drága kijelentés az Úr Jézus közbenjáró személyéről: „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” – jelezve, hogy Isten az Úrban kit készített számunkra. Az igehirdetés üzenetében szeretnénk az Úr Jézus személyét látni és azt gondolom, a testvérek a csendességben is olvasva ezt a szakaszt, rögtön odahajtottak talán a János evangéliuma 3. részéhez, ahol Jézus maga tipologikusan idézi ezt a bibliai történetet. Ezért is az egyik leghíresebb ebben az ószövetségi könyvben ez a történet.

Reformáció ünnepe után (a 'solus Christus' kijelentés – egyedül Krisztus, tehát egyedül Jézus), ma meg egy római katolikus ünnep van, hallottuk a rádióban is biztos, a Mindenszentek napja, ami abban nekünk is követhető, hogy hálásak vagyunk azokért, akik az Úrban elhunyt szeretteink, az Úrban elhunyt szentek. Mi tudjuk a Biblia alapján, hogy nemcsak azok a szentek, akiket az egyház annak nyilvánított, hanem minden egyes hívő ember az Úr gyermekeként szent.

Az viszont szomorú, és a bevezetőben éppen a történet üzenete miatt is ki kell emelni, hogy a Mindenszentek ünnepe az sajnos arra is a figyelmét mindig felhívja a római katolikus híveknek, hogy vannak olyan személyek, akiket segítségül lehet kérni. Ha nézünk filmeket, láthatjuk, még a filmekben is előjön, hogy valaki valamelyik szentnek a nevét mondja és, akár humoros, akár komoly film, kéri a segítségét, esedezik a közbenjárásáért.

Olyan nagy ajándéka az Úrnak, hogy nekünk pedig ott lehet, hogy nem emberek a közbenjárók, hanem egyedül Jézus Krisztus. Mózes itt közbenjár a népért, Mózes Isten ószövetségi hithőse és ilyen értelemben az ő személye is mutatott előre az Úr Jézus személyére. Ő volt Isten eszköze akkor és ott, de Jézusban beteljesedett minden. Ezért is hát nézzük meg, hogy Jézus, mint közbenjáró számunkra az ószövetségi történet fényében mire nézve is segítség.

Itt rögtön hadd jelentsem ki, ez ragadott meg nagyon személyesen, hogy az egész történetnek a problémaköre hétköznapi gondból indul ki – szokás

szerint – Izrael népe életében, viszont itt egy olyan szabadítást ad az Úr, ami mutatja, hogy ne csak a gondoskodásban bízzanak űr nézve, hanem a hét-köznapi szabadítást lássák meg. Van, amikor a napi gondoskodása Istennek hatalmas szabadítás: „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.”

A réz- vagy érc kígyó felemeltetése, illetve feltekinteni erre a rézkígyóra. A történet leírása nagyon egyértelműen adja ezt a két gondolatot, de nézzük meg akkor, hogy miért is kellett így felemeltetnie annak a rézkígyónak akkor és ott.

A megelőző részekben megtudtuk, hogy Áron meghalt Hór hegyénél, tehát most már közeledik nemsokára a bemenetel ideje, ami azt jelenti, nem sokan élnek már azok közül, akik az apák nemzedéke. Még lehetnek köztük ehhez a nemzedékhez tartozók, de most már egy új gyülekezet van, a fiak nemzedéke gyülekezete. És látszik a leírásból, hogy hatalmas győzelmet arat Izrael népének ez az új nemzedéke Arad királya, kananeus király fölött.

Nagyon beszédes volt, hogy hol: Hormánál, ahol annak idején a kémek fellázították a népet és Hormánál az apák nemzedéke nagy veszteséget élt meg. Hitetlenek voltak, ott született meg a döntés, hogy nem mehetek be az ígéret földjére. Most viszont ez a hely az új nemzedéknek, a fiak nemzedékének győzelmet jelent és vetíti előre ez a győzelem – ez még a pusztában történik –, hogy majd, amikor jön a honfoglalás, akkor is milyen sikereket fog adni Isten.

Nagy győzelem tehát az egyik megelőző jellemző. A másik pedig, ami a 4. versnek a második felében volt: elindultak Hór hegyétől, hogy megkerüljék Edom földjét. Nem mennek be tehát Ézsau utódai földjére, mert nem engedték meg. Őellenük nem harcolhattak, hiszen testvérnép, nem mentek be, tehát engedelmesen kerülőúton mennek. Ez a fontos: győzelem után és engedelmisségben.

S mivel nem Edom földjén mentek át, ezért mindenképpen valamennyire pusztai volt a körülmény, illetve hosszabb volt az út, amit meg kellett tenniük. Azt is azért ne felejtsük el, hogy ők tudták, hogy le kell telni majd a 40 évnek és az még nem telt le, de ez is fontos, hogy engedelmesen követik Mózes vezetésével az Úr útját.

S ekkor jött a szomorú kijelentés: „És a népnek lelke megkeseredék útközben.” Kiderült, hogy megint napi szükség, ez már megszokott vétük, nincs kenyér, nincs víz, illetve megutálták azt a hitvány eledelt, amit kaptak az Úrtól. Annak idején a 11. részben leírt történetnél a gyülevész nép lázította fel őket. Itt már nem erről olvasunk, hanem a nép megint az érzéseire figyel, a szükségre, a hiányra, de látszik, hogy nem csupán a szükség hiánya, hanem nagyon negatív érzések ismét az Úrral szemben.

Pál apostol a Korinthusi 1. levél 10. része 9. versében erre a történetre utal, amikor azt mondja: „Se a Krisztust ne kísértsük, amint közülök kísér-

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

tették némelyek, és elvesztek a kígyók miatt.” Krisztus-kísértés. Mert előtte éppen abban a részben azt mondta, hogy az a kőszikla, amely követte őket, a Krisztus volt – egy allegóriát használ Pál. A Messiás, a Krisztus – emlékszünk, ez a jelentése. Az Úr jelenlétének a megkérdőjeleződése az, amikor szólnak ellene. Az újszövetségi kijelentés fényében szeretném ezt nagyon határozottan kiemelni: szóltak az Úr ellen és Mózes ellen, de miközben ezt tették, közben az volt a kérdésük, hogy: – Hát ha ez a jellemző most, akkor velünk van-e egyáltalán Isten, az Úr? Persze, hogy nincs velünk. Nincs kenyér, nincs víz, utálja a lelkünk az eledelt, amit kapunk, tehát nincs velünk a Krisztus, nincs velünk az Úr. Ez nagyon súlyos véték. Az egész napi szükségérzésből, de sajnos nagyon mélyre a bűnben.

Amikor jön az ítélet és kimondják, hogy vétkeztünk, akkor egy olyan ősi szó szerepel ott, ami a céltévesztésnek a bűnét leplezi le. Célt téveszteni, nem jó fele figyelni, nem jó fele haladni, nem az a cél. Nekem ez azért lett beszédes, mert megkeseredett a nép lelke útközben és engedelmesen Edom földjét megkerülve mennek azon az úton, amerre az Úr vezeti őket és emlékszünk, hogy hogyan vezette most is az Úr őket, ment a láda velük, amikor útközben voltak, illetve a felhőoszlop vagy tűzoszlop haladt előttük, de ők célt tévesztenek. Ez olyan kifejező, hogy ha valami hiányzik, vagy valami, ami van, de azt mondom, hogy ezt utálok, akkor arra szoktam figyelni, arra nézek, hogy ez most nincs. Akkor még a szemnek a tekintete is mutatja, hogy most nem arra nézek, hogy akkor merre menjünk, mert arra halad az Úr, hanem valamire, ami nincs.

És mindenki, az egész nép. Az a szomorú, hogy a fiak nemzedéke és a még velük levő apák. A 'megkeseredés' kifejezés is nagyon beszédes, mert ilyen jelentése van, hogy türelmetlen, hirtelen megharagszik vagy elfogy a türelem. Benne van tehát a keserűségben a türelmetlenség. Én a magyarban szeretném kiemelni, mert kétféle jellemzője is van a türelemnek: a hosszútűrés és a béketűrés. Hirtelen haragnál a béketűrés általában. A hosszútűrésnél, hogy kerülőúton megyünk és még meddig kell akkor mindezeket elhordozni.

Útközben a nép célt téveszt. Nincsen velük az Úr, akkor nincsen kibén bízniuk, akkor nincsen kire reménységgel tekinteni és várni, hogy majd a szükségét kielégíti. Illetve ha nincs az Úr, akkor az az eledel, amit elvileg tőle kaptak, de az az eledel nyugodtan lehet hitvány eledel, mert nincs Isten, nincs velünk az Isten, ami van, az is hitvány. Ennek a szónak a jelentése pedig még azt a jelentést is hordozhatja, hogy átkozott. Átkozott, hitvány, értéktelen, megvetendő valami.

Istenkísértés, pedig épp az ellenkezője lenne az igaz. De ha így vannak, akkor nincs hála se a szívükben. Nincs bizalom, nincs reményteljes várakozás és nincs hála. Célt tévesztettek. Ha pedig nincs cél előttünk, nem az Úr a cél, akkor minden el van veszve.

Az is nagyon beszédes a történetben, hogy Isten azonnal ítél. Azonnal jönnek a tüzes kígyók és marják a népet, és olyan elszomorító olvasni, hogy sokan meghalnak. És ekkor tér észre a nép. Látszik Istennek az azonnali súlyos ítélete és annak következménye tetteben, hogy itt nagyon súlyos bűnről van szó, nagyon súlyos vétekről. És az egész történet, amikor Jézus idézi ezt a történetet, amit idéz ebből, az mégiscsak a megoldása, csak el kellett mondani, hogy mi is van a háttérben, a lelkükben a fiak nemzedékének, hogy láthassuk, hogy tényleg micsoda megoldást ad Isten. Őszintén bűnbánatot tartanak, Mózeshez őszintén szólnak, tudják, hogy egyedül Mózes segíthet, mert ő a közbenjárónk Istennél, kéri a közbenjárását és nagyon őszintén kéri, hogy Isten, az Úr vegye el a tüzes kígyókat. – Könyörögj az Úrnak, hogy vegye el rólunk a tüzes kígyókat!

Mit olvasunk a folytatásban? Isten megtehetné ezt is, de ő mégis más megoldást ad. Képes lenne az Úr a népet így megsegíteni, de másképp szeretné. Itt láttam meg a történet üzenetében is, ahogy Jézus idézi, hogy ez a másképp, ez sokkal több, mint amit ők kértek. Tulajdonképpen azt lehet elmondani, hogy miközben az isteni ítéletet át kellett élniük, az maradt, de közben megtapasztalták Istennek a szabadítását. Gondoskodását, ami egyben szabadítás is. Mert a közbenjáró a helyén volt, az Úrtól választott közbenjáró a helyén volt és a közbenjáró által elvégzett megoldás, tett a nép számára hittel megragadhatóvá vált. Nagyon fontos, hogy őszinte volt a bűnbánatuk, az Úr is őszintén vette ezt és adta a szabadítását.

Figyeljük meg, hogy hogyan mondta Mózesnek Isten, hogy mit is csináljon. Azt mondja: „Csinálj magadnak tüzes kígyót.” Lehetett volna a magadnak szó nélkül is mondani: – Csinálj tüzes kígyót, és tűzd fel egy póznára, és aki rátekint, az életben marad. De azt mondja, hogy „csinálj magadnak” – ez jelzi, hogy Isten számára nagyon fontos a közbenjáró személye.

Emlékszünk talán, hogy később ezt a rézkígyót, érc kígyót a nép elkezdte imádni. Ezékiás király lesz majd az, aki az Úr Jézus szülése előtti 8. század végefelé ezt az érc kígyót is összetöri, mert bálványimádás tárgya lett.

„Csinálj magadnak” – itt az Úrtól választott közbenjáró személye a fontos, amit ő tesz az Úr akarata szerint, az Úrért. S ha meg is marad ez a tüzes kígyó, érc kígyó – lehetne így is mondani – ott a póznán jelképesen, lehet, hogy megmarad, de nem kell, hogy bálványimádás tárgyává váljon, mert tudják, hogy ez Istennek a szabadítására mutat, az Úrra mutat és az ő közbenjárójára, mert Mózes magának készítette, csak mint közbenjáró, számukra ez lett a megoldás.

Az Úr Jézus is, amikor tipologikusan idézi, akkor erre utalt, hogy amiképpen Mózes felemelte a kígyót a pusztában – nem volt az véletlen, hogy Jézus is kiemelte, hogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában. Mondhatta volna így is: amiképpen a kígyó felemeltetett a pusztában, úgy kell az Ember Fiának is – de Mózes személye, mint közbenjáró, fontos volt.

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

Ennek a póznára tűzött rézkígyónak a színe, ahogy a kommentárt néztem, megjegyezte mindegyik, hogy a színe a vöröses, pirosas, jelzi a szabadításnak is a gondolatát. A 19. részben olvashattunk a vörös tehen hamváról. Nem volt véltelen, hogy vörös tehenet kellett elégetni teljesen és a hamvai a tisztulási szertartásnál segítettek. Jelképezte ennek a rézkígyónak, érc kígyónak a színe is ott fölemeltetve, hogy van megváltás, van megtisztulási lehetőség.

És van lehetőség mindezzel azonosulni. Emlékszünk, hogy amikor az áldozati állatot kellett megáldozni, akkor a kezét kellett rátenni a fejére annak, aki vitte. Volt, amikor a vérrel vagy a vízzel meghintették az izraeli hívőt, akinek szüksége volt erre. Itt pedig a kapcsolatfelvétel, ami ugye a hit jele, az pedig annyi volt, hogy fel kellett tekinteni, fel kellett nézni.

De ami fontos, hogy Isten csinált valamit, az Úr közbenjárója csinált valamit az Úr akarata szerint és mi ezzel azonosulunk. A réz- vagy érc kígyó felemeltetése tehát egy napi szükségből kiinduló probléma, de a nép teljes hitelensége és az erre adott isteni szabadítás, ami a napi szükség szempontjából is majd megoldás lesz, de Isten szabadító hatalmát akarta megmutatni. Ez a történet erre utal.

Itt jutott eszembe, hogy az Úr Jézus, amikor idézi a János evangéliumában, emlékszünk, Nikodémussal való beszélgetése van előtte leírva, és elhangzik Jézus szájából ez a mondat tehát, hogy „És amiképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Előtte hangzott el a Nikodémussal való beszélgetésben, hogy szükség újonnan születnetek, vagy felülről születnetek. Az újonnan születés vagy felülről születés, az az Úr kegyelme megragadása, elindulás a hívó életben, de a történet, és ahogy Jézus idézi, mutatja, hogy ez nemcsak ott az indulásnál fontos, hanem örök életre megtartó, az örök élet pedig majd Jézus eljövetelekor kiteljesedve, de addig is már az örök élet reménységében.

Az 'útközben' kifejezés a 4. versben ott a legvégén mutatja, hogy az Úr jelenléte, a közbenjáró jelenléte és tette útközben is fontos Izrael népének. Nekünk is, ma élő népének. Nekünk folyamatosan ilyen értelemben látni kell, hogy fel van emeltetve: „amiképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy aki hisz benne...”, de nemcsak amikor újjászületett, amikor megtér, nemcsak a kezdetnél, hanem folyamatosan. Folyamatosan, útközben, mindvégig.

Ezért fontos ez a mozzanat, hogy feltekinteni a kígyóra. S ahogy elkezdtem a történetnek ezt a részét is nézni, figyelmes lettem új jellemzőkre. Például nem figyeltem soha azt meg, hogy a 9. versben szerepel ez a kifejezés, hogy 'és lőn', 'és történt': „Csinált azért Mózes rézkígyót, és feltűzte azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmart, és az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”

Az 'és lőn', 'és történt' kifejezés több helyen is szerepel, emlékszünk, de amikor Károli ezt a kifejezést lefordította, nem véletlenül tette, mert jelezni akarja mindig, hogy valami történik, de azért ez egy fontos történés. Általában az új fordítású Bibliánk nem mindig fordítja le. Elvileg úgy is lehet, vissza lehet adni az ősi szöveg jelentését, hogy nem kell lefordítani, hogy 'és lőn', hanem 'amikor pedig' valakit megmar a kígyó – lehetne így is fordítani. De ez az 'és történt' jelzi, hogy valami most minősítetten fog történni.

Azt gondolom, hogy ez mindenképpen bátorítás akar lenni, mert Mózes elvégezte azt, amit el kellett: ott van a póznán a kígyó. Akkor most mi fog történni azokkal, akik számára mindez elvégeztetett? Mózes nem volt keserűlelkű, hiszen az Úr ellen szóltak. Mózes az Úr közbenjárójaként tett valamit. És most történik valami azokkal, akik számára ez az egész történt.

De vajon ők maguk számára fontosnak tartják, komolyan veszik? A kézráhelyezése az áldozati állat fejére vagy amikor hagyta magát az izraeli hívő, hogy felé hintsék a vért vagy a vizet, ez mind azt jelezte, hogy nekem szükségem van erre az aktusra. Én vállalom azt a közösséget, amit az Úr rendelt el. Itt pedig a közösségvállalás azt jelentette, hogy fel fog nézni. Nem a kért megoldást adta Isten, nem az, amit ők javasoltak – vidd el a kígyókat, Uram! –, hanem valami más megoldást készített, de nekik ez volt mégis a több és a jobb.

Az is fontos lett számomra, hogy nem azt írta, hogy ha valakit megmar a kígyó és feltekint arra, akkor nem fog meghalni. A 8. és a 9. versben is nem a halállal fejezi be, hogy nem fog megtörténni a halál, pedig már sokan meghaltak, hanem az élet szavát hangsúlyozza, életben marad (ez a 9. vers), a 8. versben: „és feltekint arra, életben maradjon”. Az életet emeli ki Isten tehát. Erre is most lettem figyelmes. Így még beszédesebb, hogy Jézus is, amikor használja, ő ugye kimondja, hogy „el ne vesszen”, mert benne van az örök kárhozatnak a szörnyűsége, de ott is a zárás: „hogy örök élete legyen”. A hangsúlyos tehát Jézus szavaiban is az élet, az örök élet.

És történt, hogy éri az ítélet, mert megmarja a kígyó, nem veszi el Isten a kígyót, marad a kígyó, jön és marad, mar, de akit megmar és feltekint, életben maradt. Akár többször is történhetett ez. Lehet, hogy valaki az utolsó pillanatban tekintett föl, mert gondolhatta volna azt, hogy hát mi nem ezt kértük Istentől, miért nem ezt adja, én nem nézek föl, de haldoklik és az utolsó pillanatban még halála előtt föltekint, életben marad. Fontos volt tehát, hogy tekintsen föl, mert ezzel jelezte, hogy bízik abban, amit Isten mondott, az Úr szavában.

Viszont számomra ezek a mozzanatok az 'és történt', 'és lőn' és az 'életben maradt' jelzők, és ahogy Jézus ezt használja János evangéliumában, az Úr-nak a személyét emelte ki a történetben. Az Úr személyében nemcsak kételkedtek, hanem megtagadták (nincs velünk az Úr!), kísértették a Krisztust – mondja Pál –, Isten közbenjáróját sem fogadták el, ellene szóltak, tehát ak-

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

kor az Úrnak a megtartó munkája is semmi számukra, megutálták az eldelt, amit kaptak, mondják, hogy mi minden nincsen, és Isten mégis az ő isteni személyét akarta kiemelni. Ahogy ezt a szabadítást, gondoskodást elvégezte, az Úr személye ragyogott föl.

Hadd mondjam így, hogy még a hit szempontjából is: a benne bízó, az ő benne bízó tapasztalja meg, hogy Isten megoldást adott. A Zsidókhöz írt levél 12. részében is nagyon bátorító az ismerős kijelentés, az Úr Jézus személye itt is előjön: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fűssük meg az előttünk levő küzdőtért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” Kitartással fűssük meg – itt is azt jelenti, hogy útközben vagyunk, futás közben vagyunk, még nem értünk a célba, de már elkezdtük. János 3,14-15-ben pedig: felemeltetett Mózes által a kígyó, így fog az Ember Fia is felemeltetni, hogy aki hisz benne, ne vesszen el mindörökre, hanem örök élete legyen. Az Úr Jézussal való szeretetkapcsolat minősített átélése tehát nemcsak az indulásnál, hanem útközben – Zsidókhöz írt levél szerint –, futás közben. Az ő személye ragyogjon föl.

Az 'útközben' számunkra ebben a földi életben nemcsak a megtérésünk-
kor, hanem utána folyamatosan. És a Korinthusi 1. levél 10. részében Pál a korinthusiakat éppen erre figyelmezteti, hogy legyen számukra nagy tanulság, hogy amit Mózes idejében átélt Izrael népe az apák is meg a fiak nemzedéke, az nagyon nagy tanulság lehet, mert elindultak, mentek Kánaán földje felé, de sokszor történtek bajok, amikor nem bíztak az Úrban. Útközben voltak, de nem az Úr személye volt nekik fontos.

És számomra ezért lett bátorító az üzenetben, hogy az Úr személye nemcsak valami nagyon nagy minősített szabadításban mutatkozik meg (lásd elhordozza az ítéletet a kereszten, hogy örök életünk legyen), hanem a hétköznapi szükségekben való gondoskodása, de közben az már szabadítás is, ahogy ez a történet jelzi. Hétköznapi szükség és nemcsak gondoskodik az Úr, hanem gondoskodása egyben szabadítás is. Mit enni, mit inni – emlékszünk, hogy Jézus ezt hol mondta? „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk?” És ott is az Isten személye: „Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.” De hogyha nem tapasztaljuk az Úr Jézus közbenjáró személyében az ő szabadításának ezt a gondoskodó jellemét, akkor elkezdünk keseregni: – Hol van az Úr, miért nem segít? Ami van, azt utálja a lelkünk, nem elég – ugyanúgy bele lehet esni ebbe, amibe az apák és a fiak nemzedéke sajnos beleesett. Az ő isteni gondoskodása is igazolhatja, hogy ő szabadító – vagy mondjuk így –, megtartó Isten az Úr Jézus.

„Egy az Isten, egy a közbenjáró is.” Én több olyan humoros filmre emlékszem, filmvígjátékra, ahol a filmnek a humoros része pontosan abban

mutatkozik meg, hogy valaki valamelyik szentnek a nevét mondja és ahhoz imádkozik, és megkapja a megoldást és aztán meg is köszöni a szentnek – köszönöm, Szent József! –, és lehetne sorolni, mert filmvígjáték, játékfilm, de még abban is benne van, hogy valaki máshoz és nem az Istenhez imádkozik a szereplő. Van megoldás, de az nem az, amit Jézus végzett el. És ugye milyen szomorú, amikor valakik csak a szentekig jutnak el és nem látják, hogy hát ott van az az Úr, aki szent, aki megváltást adott. Mert lehet, hogy a földi életben talán mintha valakit segítségül hívtam és közbenjárt értem és adott egy gondoskodó megoldást. De az örök élettel mi lesz? Gondoljunk bele, hogy az Úr Jézus a közbenjáró? Akkor ezek szerint ő nem csupán a nagy ügyekkel foglalkozik, hanem az apró kis szükségekkel is, mint szabadító Isten. Ezért lehet az őbenne bízónak, nekünk ma is akármilyen gond és baj közepette, akár még az aggodalmaskodás bűnébe is beleesve – mit együnk, mit igyunk, mivel ruházkodjunk –, de ha Jézusra nézünk, azonnal láthatjuk, hogy kicsoda ő és mit végzett el. Gondoskodása szabadítás is.

Gondoljunk bele abba, hogy nemcsak az útközben, hanem amikor eljön számunkra is az út vége. Az út végét vagy Jézus eljövetele jelenti – az, mondjuk, jó lenne, mert akkor nem kellene meghalni és egyből örökkévalóság boldog állapota az Úrral feltámadott testben az Új égen és az Új földön. De ha nem ez következik be (holnap lesz halottak napja, ilyen szempontból is esetleg ez fontos), mit élünk át? Eljön az út vége, eljön a meghalás, de az Úrban bízónak a meghalás pillanata is, meg az azt megelőző percek, pillanatok: gondoskodik az Úr, szabadít az Úr.

Emlékszünk, hogy a halálról is azt mondja a Szentírás, hogy az ellenség, utolsó ellenség a halál. De ha Jézust nézzük, látjuk a közbenjárót, aki szintén meghalt egyébként: amiképpen Mózes felemelte a kígyót, úgy kell az Ember Fiának is felemeltetni. De az nem egy pózna volt, hanem az a kereszt. Örök halál – testi halál. Ott van tehát egy közbenjáró, aki maga meg is halt, tudja, hogy mit jelent meghalni. És azt is tudja, hogy mit jelent úgy meghalni, hogy van reménység.

Az Úr Jézus a megváltó műnek a rettenetes részét elvégezte a meghalása pillanatai előtt, hiszen kimondta: elvégeztetett. És az „én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet” szörnyű igazsága, valósága őt valóban akkor és ott a kereszten függve utolérte. Ezt mi nem is tudjuk elképzelni, de ez van kijelentve az ígében Jézusról. Látjuk Jézusban, aki tehát elvégezte az örök kárhozat szempontjából is, meg a földi élet minden dolga szempontjából, amit el kellett és jött a meghalása pillanata. És a meghalása pillanatában mit mond Jézus? „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.”

Pál meg mit mondott? Igen, lehet, hogy utolsó ellenség a halál, ahogy az Újszövetség kijelenti, de Pál számára a meghalás mégis csak nyereség. Erre gondol, hogy: – Hát ha meghalok, akkor én azonnal az Úrral leszek még boldogabb közösségben, mint ami most is van számomra – a Filippi gyülekezet-

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

hez írt levélben van ez az 1. részben. Nekem jobb meghalni. Olyan bátorító viszont ott Pál számára: – De tudom, hogy még valószínű nem ez fog következni, mert most fontosabb még mindig veletek lennem. A római börtönben Pál kivégzését várhatta, hiszen lehetett volna az is a sorsa, hogy rögtön az első római börtönében kivégzik. De onnan még kiszabadulhatott, ahogy az egyházagyomány is jelzi ezt, meg a Bibliának a történeti utalásai mutatják. De Pál a filippieknek azt mondja: – Én nagy örömmel maradok veletek és még szolgálom szívesen, de ha arra gondolok, hogy kivégeznek, tehát eljön a meghalásom ideje, akkor az nekem nyereség lenne.

Gondoljuk el, testvérek, hogy az Úrban bízó nemcsak a földi élete hétköznapjain, a legegyszerűbb dolgaira tekintettel tudhatja, van közbenjáró, aki nemcsak a nagy tetteket viszi végbe, hanem az életünk legapróbb dolgaiban is gondoskodik, de ez a gondoskodása szabadítás is. Még az életünk végénél is igaz ez. Micsoda reménység!

Amikor Ezékiás idején azt az érkígyót össze kellett törni, az a reformáció miatt volt fontos. Az akkori reformáció: helyre kellett állni az Úr népének, az eredeti állapotba kellett állnia az Úr ószövetségi népének Ezékiás király idején, mert nagyon elfordultak tőle. Még az Úr szabadítását jelző, mutató rézkígyó is a végén imádat tárgyává lett. Akkor el kell pusztuljon, akkor inkább ne is legyen, törjük össze, hogy ne legyen kísértési lehetőség. Ezékiás idején a reformáció azt jelentette, hogy nekünk maradjon az Úr, az ő közbenjárója a szemünk előtt mindig és mi rá nézzünk: „Nézzén a hitnek fejlődésére és bevégezőjére Jézusra”.

500 évvel ezelőtt – 501. évvel ezelőtt most már, mondjuk így – szintén volt reformáció, minősítetten is történt valami, de most is van szükség. Isten mai népének is. Valószínű nekünk is van szükség mindig újra meg újra tisztázni, hogy kicsoda Jézus, hogy egyedül Jézus és hogy ő közbenjáró. És amikor én is aggodalmaskodni szoktam vagy vádolni az Urat, keseregni miatta, mindig ekkor van, nem tudok Jézusra nézni. De akkor tegyük félre akadályokat, megkörményező bűnöket is akár, hogy ismét rá nézzünk. Még lehet, hogy a futás közben el is esünk talán, de akkor keljünk föl és nézzünk Jézusra, mert ez a hit.

Aki nem néz Jézusra, el fog veszni mindörökre. Aki nem tekintett föl a rézkígyóra, az meghal. Akkor és ott fizikailag. De Jézus ezt a történetet idézve még tovább megy: nemcsak fizikai meghalással szemben is győzelem, hanem a lelki halállal szemben is hatalmas győzelem. Nekünk ilyen megtartónk, ilyen Urunk van az Úr Jézusban.

Gondoljunk bele, ha Mózes is lehetett az Úr eszköze mint az akkori idő közbenjáró munkása, Isten, az Úr tetteinél, szabadító, gondoskodó tetteinél, mennyivel inkább igaz ez Jézusra. Nem véletlenül használta Jézus ezt a történetet tipologikusan: „És amiképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő ben-

ne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Amíg nem jön el a kiteljesedett állapota ennek az örök életnek, addig e földi életben az Úrral útközben győztesen.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy mi is megismerhettük az evangéliumot, már kisgyerek korunkban is hallhattunk az Úr Jézusról. És köszönjük, amikor mi is megtapasztaltuk ezt a csodát, sötétségből világosságra hoztál, új életet adtál, örök életet, és ennek az örök életnek a bizonyosságában, reménységében élhetünk azóta is a földön.

Ugyanakkor tudod azt is, hogy ószövetségi népedhez hasonlóan mi is oly könnyen el tudunk csüggedni, keseredni, de áldunk téged, hogy ma is arra bátorítasz, hogy lássuk a Megváltót, a Szabadítót, aki nemcsak az örök élet tekintetében, hanem a földi örök élet bizonyosságára nézve is mindent elvégzett.

És csakugyan köszönjük, hogy a mi közbenjárónk egyedül csak ő. Áldunk, hogy ő nemcsak az élet nagy dolgaiban, hanem az apró hétköznapi dolgokban is igazolja mindig gondoskodó Úr vagy, szabadító Isten.

Urunk, hadd köszönjük meg neked, hogy van ennünk, van mit innunk, van mivel ruházkodnunk, és köszönjük, hogyha másra is szükségünk lenne, te azt adod.

Azt is köszönjük, amikor a hosszú- vagy béketűrésünket próbálsz talán, hogy merjünk benned bízni akkor is, amikor még várni kell a megoldásodra vagy a te megoldásodat kell elfogadni. Köszönjük, hogy ebben a történetben minden tekintetben a te személyed ragyoghatott föl.

Áldunk azért, hogy te nem mindig a bajt veszed el, van, amikor a bajban, próbában adsz megoldást, segítséget.

Köszönjük, hogy te jobban ismersz bennünket is, mint ahogy mi magunk, és te jól tudod, mire van szükségünk.

Köszönjük azt, hogy mi az Úr Jézusra tekinthetünk hittel, félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt is. Hálásak vagyunk, hogy te a bűnnel kapcsolatban is győzelmet adtál.

És áldunk, hogy csakugyan még a testi halállal szemben is van reménységünk. Urunk, egészen más így gyászolni, egészen más így várni az esetleges közeli halált, meghalást. És mi is Pállal együtt valljuk, Urunk, hogy a meghalás nyereség.

Kérünk téged, hogy egymást is erősíthessük, ha szükséges. Hadd tudjunk egymásért hűséggel imádkozni is. Köszönjük, hogy az Úr Jézus az egyetlen közbenjáró, és mi mégis imádkozhatunk egymásért is, mert együtt az Úrhoz mehetünk így.

Köszönjük, hogy most is könyöröghetünk, adj megoldást Kárpátalján, adj ott a háborús helyzetben békességet. Ne engedd, hogy a gonoszság győze-

A FELEMELTETETTRE TEKINTENI

delmeskedjen ott. De az ottani testvéreinknek is adjál lelki erőt, helytállást a hitben.

Kérünk téged, hogy a mi magyar népünk is, aki olyan könnyen tud téged káromolni a szükségekben, térjen meg hozzád.

Vezetőinkért is így könyörgünk, hogy akik hitben járnak közülük, merjék vállalni a hitüket a nehéz kérdéseknél is. Adj nekünk, hívő vezetőket.

Kérünk, most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért.

Ámen.

266. ének

1. Egek nagy Királya, Magasztalunk téged, Térjen nevedre dicséret!
Mulandó és gyarló Életünk átjárja Végtelen kegyelmed árja.
Jöjj, segíts, Jóra ints; Rólad zengjen nyelvünk, Vígan énekeljünk!

2. Dicsérjed, világom, Alkotód hatalmát, Mindenek felett uralmát!
Hirdesse a csillag Ránk sugárzó fénye, Mily csodás az Isten lénye!
Nagy égbolt, Nap és hold, Kik ott fennen jártok: Ti is Őt áldjátok!

3. Zengjen minden szívben Boldog hálaének A világ Teremtőjének!
Nagy kegyelmessége Gondot visel rólunk, számon tartja minden dolgunk.
Égben fenn, Földön lenn Áldassék jósága, Nagy irgalmassága!

4. Halleluját zengve, Magasztalva áldjad Krisztus által jó Atyádat!
Ha az Istent élő, Igaz hittel féled És a szíved Jézusé lett:
Boldogság, Üdv vár rád Fenn az ég honában, Hófehér ruhában.